Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмініcтрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франдісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вôльні вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 206. Пятниця 13 (25) вересня 1891. Рôкъ I.

Провінціональный Синодъ рускій у Львовѣ.

Нинѣ розпочали ся приготовавчі чинности до вôдправленя провінціонального Синоду руского у Львовѣ.

Вже пôвъ до 8-ои годины зрана почали зъѣздити ся рускі достойники духовні и завôзване на Синодъ священство провінціональне у ворота Архієрейскои палаты передъ церковъ св. Юра. На воротахъ, митрополичôй палатѣ и церквѣ повѣвають и легко уносять ся въ воздусѣ рôжнобарвні, густо натикані, хоругви о барвахъ австрійскихъ, папскихъ и рускихъ. Точно о 8-ôй годинѣ явивъ ся въ церквѣ Єго Впреосвященьство Митрополитъ, Екселенція дръ Сильвестеръ Сембратовичь, въ супроводѣ свого капеляна Впов. о. Гузара, а вскорѣ затымъ, по вôдмовленю молитовъ и принятю архієрейскихъ ризъ священичихъ розпочавъ Єго Впреосвященьство тиху Службу Божу. На ступеняхъ великого престола заняли, стоячи, мѣсця въ священичихъ ризахъ чотири деканы оо.: Слюзаръ, деканъ скалатскій, Стеткевичь, деканъ подгаєцкій, Словицкій, деканъ бускій, и четвертый, котрого имени на разѣ годѣ було довѣдатись.

Ихъ Преосвященьства дръ Юліянъ Пелешь, епископъ перемыскій, и дръ Юліянъ Куиловскій, епископъ станіславôвскій, заняли свои першѣ мѣсця, а вôдтакъ засѣли дальше достойники всѣхъ трохъ капитулъ, крилошане и мн. инші, занявши всѣ мѣсця навѣтъ въ лавкахъ, призначеныхъ для вѣрныхъ. Загаломъ въ церквѣ явило ся до 100 особъ стану священичого, прибувшихъ на Синодъ и зъ найдальшихъ сторôнъ всѣхъ трохъ діецезій.

По вôдправленôмъ Богослуженю и вôдспѣваню многолѣтствія Єго Святости Папѣ, Єго Величеству Цѣсареви и Єго Екселенціи Впреосвященному Митрополитови, удавъ ся Впреосвященный зъ жезломъ въ рукахъ до Своеи палаты, а за Нимъ усѣ достойники и проче священьство.

Тымчасомъ въ каплици Митрополичои палаты зроблено приготовленя до пôдготовавчого збору загального, на котрôмъ приготовлено все, що потрѣбне до отвореня Собору и першого публичного засѣданя.

Передъ малымъ хорошимъ престоломъ въ каплици уставлено середъ 6 свѣчокъ хрестъ и книгу св. Евангелія, побôчь престола мѣсця для обохъ Преосвященныхъ епископôвъ а въ серединѣ для Єго Впреосвященьства Митрополита Сильвестра. Для прочихъ членôвъ Собору призначено мѣсця на крѣслахъ.

Въ означенôмъ часѣ явили ся въ каплици: ВПреосвященый Митрополитъ въ мантіи, омофорѣ, зъ нагруднымъ хрестомъ на омофорѣ, въ мітрѣ и зъ жезломъ въ рукахъ, а епископы въ мантіяхъ и мітрахъ, крилошане капитульні въ крилошаньскихъ тогахъ, прочі священики и монахи въ реверендахъ и поясахъ, вôдповѣдно ихъ достоиньству: Сеніоръ Института Ставропигійского явивъ ся въ фраку. Митрополитъ приступивъ до престола, коло него оба епископы, и розпочавъ соборъ молитвами, въ літургічно-славяньскôмъ языцѣ.

По скôнченыхъ молитвахъ, Митрополитъ повитавъ зôбраныхъ короткою промовою, въ котрôй выложивъ цѣль и потребу Синоду, а вôдтакъ завôзвавъ присутныхъ священикôвъ и Сеніора Институту Ставропигійского до зложеня обѣтницѣ, що будуть заховувати тайну о всѣмъ, о чôмъ буде на Соборѣ розправляти ся. На се завôзванє вôдповѣдали священики: „Обѣцюю се на совѣсть священичу“, а дръ Шараневичь: „Обѣцюю пôдъ словомъ чести“.

По сѣмъ оповѣщено результатъ выбору комисій:

Комісія перша:

Председатель: Преосвященный Епископъ перемыскій: *Дръ Юліянъ Пелешь;*

Мѣстопредсѣдатель: Впр. крил. Антоній Петрушевичь и Впрп. крил. Венедиктъ Лѣтиньскій.

Члены: ВПр. П. Т. ОО.: Левъ Туркевичь, Иларіонъ Онишкевичь, Димитрій Гузаръ, Игнатій Губчакъ, Василій Фортуна, Іоанъ Слюзаръ, Евстахій Меруновичь, Володиславъ Дорожиньскій, Орестъ Чеховичь, Діонисій Добряньскій, Юстинъ Желеховскій, Стефанъ Хиллякъ, Юліянъ Дуркотъ, Кассіянъ Куницкій, Іоанъ Кобыляньскій, Теодоръ Лѣсевичь, Григорій Тымякъ, Теодатъ Шанковскій, Петро Мышковскій, Онуфрей Лепкій, Михаилъ Гулла.

Докторы Богословія и Каноністы: Впр. Дръ Климентій Сарницкій, Впр. Дръ Іосифъ Комарницкій, Впр. Дръ Іоанъ Гробельскій.

Нотарѣ: Впр. О. Евстахій Клюсєвичь, Впр О. Петро Крипякевичъ.

Секретарѣ: Впр. П. Т. ОО.: Корнилій Монцѣбовичь, Леонтій Лушпиньскій, Теофиль Дмуховскій.

Чародѣйный кафтанъ.

Оповѣданє Кольомана Міксата.

(Дальше).

За рôкъ пôдросло Цінѣ волосє та ще й якъ красно! Одного вечера середъ солодкои розмовы розпустила она косы, бо вже носила ихъ якъ велика панѣ закручені въ колѣсце на головѣ, и звязала ними Максимови обі руки такъ, якъ то вяжуть звычайно вязнѣвъ.

— Звязали старшого начальника — сказала она усмѣхаючись збыточливо.

— Максимъ догадавъ ся, що то має значити.

— Оно то й правда, що вже часъ бувъ бы зробити весѣлє и я вже давно на то чекаю, але коли добре розважимо, то не завадить, щобы ты ще чогось трохи пôдучила ся, а я буду працювати, щобы було чимъ выживити паню начальникову.

Начальникъ приймивъ, бачите, высоко ученого пана Моліторіса, щобы вôнъ пôдучувавъ дома Цінну; але ледви минуло пôвъ року а ученый паниско сказавъ вже:

— Она вже все то знає, що я знаю.

Максимъ Лестякъ зôбравъ бувъ трохи гроша, але якъ разъ пôдъ ту пору прийшовъ бувъ єго дипльомъ шляхотскій. Той не абы який щасливый чоловѣкъ ставъ теперь жити якъ великій панъ; вся доокола шляхта дружилась зъ нимъ, приходила до него въ гостину а вôнъ вôддававъ ѣй візиты. Про Цінну ставъ вôнъ забувати. Тажь шляхтичь не може завсѣгды сидѣти лишь коло своеи голубки, бо инакше будуть люде зъ него смѣяти ся. Той нужденный кусень перґаміну завернувъ єму зовсѣмъ голову, вôнъ ставъ ще больше примховатый, якъ бы кровь въ нѣмъ стала вже зовсѣмъ синя.

Всѣ вже говорили, що вôнъ буде женити ся зъ Беніцкою, тогды зроблять єго старшимъ жупаномъ въ якôмсь комітатѣ Емеріха Текелія, хоть той комітатъ ще въ рукахъ цѣсарскихъ. Але то все лишь плѣтня! То Кечкеметцѣ пускають єи, вôдъ коли ихъ старшій начальникъ ставъ такъ великій, що Кечкеметъ коло него зробивъ ся дуже маленькимъ.

Охъ, якъ же краялось серце Цінѣ! Максимъ сѣдавъ теперь лишь дуже рѣдко на тôй маленькôй, деревляннôй лавочцѣ пôдъ грушею, де они зъ собою красными вечерами лѣтными бувало розмавляли, де Цінна була такъ щаслива; неразъ цѣлыми тыжднями пересиджувавъ вôнъ по дворахъ а хоть коли и прийшовъ и промовивъ до неи кôлька словъ, то все таки ось на чôмъ кôнчило ся:

— Слухай, Цінно, уважай лишь на то, що говоришь, моя голубко, не розповѣдай нѣколи о тôмъ, ты вже знаєшь, що у мене на думцѣ; не кажи нѣчого, що ты тамъ була... у Олай-беґа, бо инакше я пропавъ.

Цінѣ здавалось, якъ колибъ хто єи ножемъ въ само серце вколовъ. Она стала пôдозрѣвати Максима, що вôнъ єи боить ся, але не любить; вôнъ лишь для того прикувавъ єи обручкою, щобы она мовчала. Она почала зъ каждымъ днемъ чимъ разъ бôльше сумувати, личко єи помарнѣло, румянцѣ потахли а зъ очей щезъ тôй чаруючій блескъ, єи душу присѣла тиха, лагôдна задума.

А всежь таки она була красна. Старый Лестякъ ажь злякавъ ся; вôнъ думавъ, що она чогось слаба та и заразъ догадавъ ся причины єи слабости.

— Не журися, не сумуй, моя ты дрôбненька цвѣточко. Вôнъ тебе любить, и вѣрь менѣ, коли тобѣ кажу, що вôнъ бы тебе заразъ завтра повѣвъ до престола, колибъ мавъ лишь грошѣ. Але вôнъ, що лишь має, все програє въ карты у Фаяшѣвъ та Беніцкихъ. Я єго знаю, мого Максима, вôнъ робить не одну дурницю, але серце у него добре. Правда, що вы моглибъ жити и коло мене, хоть бѣдненько, але ты знаєшь, якъ вôнъ дурѣє, коли стане удавати пана; навѣть ве суниць не хоче ѣсти, коли не подати ихъ єму на срѣбнôй тарѣлцѣ. А теперь якъ разъ взялась єго така дурѣйка. Лишѣмъ єму най вышумѣє. Або єго лихо возьме або вôнъ лихо. То, бачишь, всѣ люде такъ дурѣють, коли стануть шляхтичами.

Цінна слухаючи такои бесѣды лишь вздыхала, красні слова не були лѣкомъ на єи раны.

— Та чого вздыхаєшь, отъ засмѣй ся трошки, якъ бувало. Кобы менѣ такъ вôльно

Комісія друга

Предсѣдатель: Преосвященный Епископъ Станіславôвскій Киръ *Юліянъ Куиловскій*.

Мѣстопредсѣдателѣ: Впр. Крилошане: Андрѣй Бѣлецкій, Миронъ Подолиньскій.

Члены: Впр. П. Т. оо. Теофиль Павликôвъ, Михаилъ Кульматицкій, Іосифъ Заячкôвскій, Николай Кобриньскій, Іоанъ Юркевичь, Теодоръ Ступницкій, Іосифъ Кернякевичь, Іоанъ Копыстяньскій, Тома Шумило, Іоанъ Яблоновскій, Теодоръ Мельникъ, Павло Левицкій, Кирилъ Пачовскій, Левъ Калиньскій, Антоній Кобриньскій, Григорій Олесницкій, Іоанъ Михалевичь, Николай Малинякъ, Юліянъ Левицкій, Іоанъ Грабовичь.

Докторы Богословія и Каноністы: ВПр. Дры ОО.: Іоанъ Бартошевскій, Іосифъ Черлюнчакевичь, Іосифъ Левицкій.

Нотарѣ: ВПр. ОО. Дръ: Титъ Мышковскій, Василій Чернецкій, Василій Богоносъ.

Секретарѣ: П.Т. ОО. Константинъ Строцкій, Анатолій Долиньскій, Іосифъ Тиховичь.

Комісія трета:

Предсѣдатель: Впр. о. пралатъ *Михаилъ Сѣчгалевичь*, архипресвитеръ Митр. Консисторіи;

Мѣстопредсѣдателъ: ВПр. Пралатъ О. Дамаскинъ Литвиновичь, ВПр. Крилошанинъ Іоанъ Войтовичь.

Члены: П. Т. оо.: Михаилъ Карачевскій, дръ Іосифъ Комарницкій, Емилiянъ Билиньскій, Александеръ Стефановичь, Василій Копытчакъ, Александеръ Чемериньскій, Іоанъ Залуцкій, Антоній Давидовичь, Атанасій Пашковскій, Іоанъ Сохацкій, Григорій Словицкій, Іосифъ Макогоньскій, Кирилъ Селецкій, Сильвестръ Копыстяньскій, Николай Роздôльскій, Плятонъ Паславскій, Василій Чемарникъ, Рудольфъ Мохъ, Николай Гошовскій, Іоанъ Партицкій.

Докторы Богословія и Канонисты: ВПр. ОО. Дры.: Исидоръ Дольницкій, Іосифъ Делькевичь, Александеръ Княгиницкій.

Нотарѣ: П. Т. ОО.: Алексей Тороньскій, Іоанъ Михалевичь.

Секретарѣ: П. Т. ОО.: Іоанъ Редкевичь, Александеръ Танчаковскій.

Переглядъ політичный.

Результатъ спôльныхъ конференцій міністрôвъ есть остаточно такій, що буджетъ міністерства вôйны буде вправдѣ пôдвысшеный але лишь о шѣсть міліонôвъ, зъ котрыхъ чотири припадають на австрійскій а два на угорскій буджетъ. Сума та ужиєсь почасти на збôльшенє стану войска въ часѣ мира и на помноженє низшихъ офіцирôвъ. Речинця скликаня спôльныхъ делеґацій ще не означено, але здаєсь, що они будуть скликанй около 10 падолиста, бо въ угорскихъ кругахъ правительственныхъ припускають, що комісія фінансова упораєсь до того часу зъ буджетомъ. Сесія делеґаційна потягне ся вôдтакъ ажь до першихъ днѣвъ грудня. Рада державна збере ся въ першôй половинѣ жовтня; говорять загально, що 9 жовтня.

Ґр. Таффе занедужавъ и змушеный лежати въ постели. Президентъ міністрôвъ дôставъ запаленя шкôры на головѣ, але недуга єго не єсть небезпечна. Є. Вел. Цѣсарь звѣдувавъ ся вчера про станъ здоровля п. Міністра.

Зачувати, що замѣсть занедужавшого ґр. Таффого поѣде зъ Є. Вел. Цѣсаремъ до Чехъ міністеръ рôльництва ґр. Фалькенгайнъ.

Здаєсь, що межи Россією а Анґлією прийде въ Азіи до якогось конфлікту. Вôдъ довшого вже часу ходила чутка о якихъ-сь борбахъ россійского войска зъ Афґанцями, але якось нѣхто не хотѣвъ ѣй вѣрити. Тымчасомъ показало ся, що Россія посунула далеко въ глубину Азіи своє войско. Въ Лондонѣ мовчали довго о тôмъ, ажь ось прийшла депеша зъ Сімлѣ, котра цѣлу справу розъяснила. Россіяне, абы укрыти свои намѣреня, казали зъ разу, що выслали въ глубину Азіи наукову експедицію. Индійске правительство выслало отже двохъ офіцирôвъ, капітана Юнґгуза и поручника Давізона, до Алічура и Паміру, щобы они довѣдались правды о тôй експедиціи. Показало ся однакожь, що Россіяне станули въ Ваханѣ, щобы зъ вôдси заняти цѣлый край Паміръ; они кажуть, що край сей, вôддаленый вôдъ индійской границѣ лишь якихъ 15 до 20 миль, належить пôдъ ихъ верховну власть и для того не пустили анґлійскихъ офіцирôвъ.

Зъ Петербурга доносять, що незадовго мае выбрати ся въ дорогу черезъ Дарданелѣ оденъ зъ найбôльшихъ россійскихъ кораблѣвъ добровольнои фльоты россійской „Аріолъ" (Орелъ) зъ вел. кн. Юріемъ. Переѣздъ черезъ Дарданелѣ мавъ бы наступити на пôдставѣ найновѣйшои умовы дарданельской зъ Туреччиною.

Цѣкава пригода лучила ся россійскому вел. кн. Алексѣеви въ Парижи. Дня 19 с. м., коли вôнъ выйшовъ бувъ изъ звѣстнои реставраціи Maison Dorée, крикнувъ коло него якійсь чоловѣкъ: Най жиє Польща! Вел. князь не звертавъ зъ разу на то нѣякои уваги, але що той чоловѣкъ не дававъ єму спокою, приказавъ вôнъ єго арештувати. Показало ся, що то бувъ Полякъ, Михайло Пасовичь, котрый вôдъ 1870 р. проживає въ Парижи и принявъ вже давно пôдданьство французске. Коли єго вели на полицію, сказавъ вôнъ, що зъ ласки царя цѣла єго родина зруйнована и вôнъ хотѣвъ бодай такимъ способомъ вôдомстити ся. Пасовича замкнено до арешту а князеви зроблено велику овацію, котра тревала цѣлу чверть годины.

Россія узыскавши вôдъ Туреччины деякй концесіи въ справѣ дарданельскôй приготовлюєсь, видко, до дальшого дѣла на Балканѣ, бо ото ажь зъ двохъ сторôнъ надходять вѣсти, що она звернула теперь свои очи на Добруджу. „Presse" доносить именно, що Россія ажь теперь спознала стратеґічну вартôсть Добруджи и глядить вже на ню своимъ захланнымъ окомъ. Румунія побачивши то, хоче теперь сю провінцію тѣснѣйше звязати зъ собою. Добруджа не мала доси своихъ представителѣвъ въ румуньскôмъ парляментѣ. Румуньске міністерство дѣлъ внутрѣшныхъ лагодить отже проєктъ закона, котрый жителямъ Добруджи мае надати повнй права горожаньскй и звязати ихъ тѣснѣйше зъ Румуніею. Що фактъ сей — каже „Presse" — не єсть въ теперѣшну пору безъ великого значѣня політичного, о тôмъ не можна сумнѣвати ся.

Далеко грôзнѣйше представляє сю справу „Kreuz-Ztg.", котра доносить, що въ Румуніи настало навѣть велике занепокоєнє, бо Россія домагаєсь ревізіи свого права переходу черезъ Добруджу а правительство румуньске єсть навѣть въ клопотѣ, що мае зробити и чи шукати помочи у захôдныхъ державъ, чи порозумѣти ся зъ Россією, коли не знайде нѣгде помочи.

говорити, то я бы тобѣ сказавъ щось такого, що ты бы заразъ набрала охоты до танцю.

При тôмъ моргавъ вôнъ таємничо та самъ собе напоминавъ: „Цстъ, мовчи старый, най тебе языкъ не свербить!"

Що то мала бути за тайна, не могла Цінна якось змѣркувати. Всего на всего лишь одно впало ѣй въ очи. Вôдъ кôлькохъ днѣвъ стали приходити до Лестяка якісь два паны; прийдуть бувало пôзно вечеромъ, пошепчуть щось довго зъ собою зайшовши до алькіря та замкнувшись тамъ, а старый анѣ словечкомъ не натякне, за чимъ они приходили, лишь мовчитъ та ходить по хатѣ, якъ колибъ воды въ ротъ набравъ.

Ажь разъ вечеромъ обнявъ вôнъ Цінну за головку и ставъ перебирати пальцями въ єи чорнôмъ волосю. Вôнъ то дуже любивъ.

— Радуй ся, Цінно, радуй ся! — Прийшла вже хвиля, коли будешь могла повѣнчати ся, я кажу зробити тобѣ таку выправу, що Фаяшѣвны ажь зелени станутъ вôдъ злости якъ тй жабы. Засмѣйже ся, Цінно, будешь мати тôлько грошей, що твои малй дѣти, коли ихъ будешь мати (та чого червонѣєшь ся? Хиба тобѣ встыдно моихъ внучкôвъ?) будуть грати ся дукачами.

Старый выймивъ вôдтакъ зъ кишенѣ жменю грошей и засвѣтивъ ними Цінпѣ въ очи.

— А выжь де набрали тôлько грошей? — спытала здивована дѣвчина.

— Та то ще не все; буде ще далеко бôльше. Слухай дитинко, я тобѣ все розкажу. То я лишь для тебе то роблю, що тобѣ розкажу, а вôдтакъ и тому, бо знаю, що Максимъ не оженить ся зъ тобою безъ грошей. Я бачишь ушию таку одѣжь, що кравцѣ ще по тысячу рокахъ будуть собѣ розповѣдати: Живъ собѣ разъ чоловѣкъ, що звавъ ся Михайло Лестякъ, то вôнъ й ушивъ ту одѣжь.

— Та я не знаю, до чого вы се говорите.

Старый почавъ ѣй шептати:

— До мене прийшли два чужй паны; тажь ты ихъ працѣ видѣла, оденъ малый и грубый а другій Ґоліятъ. Ихъ прислало до мене одно мѣсто, але котре, того вже и я не можу сказати, бо они менѣ того не сказали; я ихъ и не выпытувавъ, бо менѣ все одно, котре. Они, якъ кажу, прийшли до мене та кажуть: „Пане майстеръ, кравче надъ кравцями, найбôльшій зô всѣхъ кравцѣвъ! Мы прийшли до тебе, щобы зробити тебе богачемъ и славнымъ на вѣки". — „Чогожь хочете? пытаю. — „Уший намъ кафтанъ", котрый бы бувъ до Кечкеметского такъ подôбный якъ одно зерно пшеницѣ до другого; чи ты годенъ такій ушити?

— Чому бы нѣ? — вôдповѣвъ я; моя голка все ушиє, що лишь очи побачать.

Цінна дрожачи пригорнулась до старого...

— Та на чôмъ стало?

— Стало на тôмъ, що мы згодились. По довгôмъ торзѣ згодились мы, що они мають заплатити пять тысячѣвъ дукатôвъ, пятьсотъ дали менѣ заразъ на руку, то все твоє, дитинко.

— Але чи вы й ушиєте такій самый?

— Я бы не ушивъ? И єго очи ажъ засвѣтились. — Иди ты дурна! А за щожь ты мене маєшь? То буде, кажу тобѣ, чудо, не робота.

— Але не буде зъ того нѣякого нещастя? — спытала боязько дѣвчина.

Старый розсмѣявъ ся.

— А якежь може бути нещастє? Хиба лишь, що и друге мѣсто буде такожь мати кафтанъ отъ и все. А вôдтакъ хиба ще и то, що Турки, котрй теперь руйнують двѣста мѣстъ, будуть опôсля мусѣли вдоволяти ся сто девятьдесять вôсьмома. Зъ голоду чей ще не згинуть.

— Та и то правда, — сказала Цінна змѣшана.

— Ты, дитинко, дашь менѣ теперь ключь, але о тôмъ не смѣє нѣхто знати; я огляну вôдтакъ той кафтанъ дуже докладно, придивлюсь єму а опôсля на духъ зроблю такій самѣсенькій и тогды ажь буде весѣлє, якого ще свѣтъ не бачивъ. Гей, гей! Тожь то будуть твои дрôбненькй ножечки на весѣлю гуляти!

(Дальше буде.)

Новинки.

— **Именованя** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала дѣйстными учителями и учительками: Антона Пандера при школѣ 3-клясовôй въ Сухôй, Іосифа Фокса въ Старôмъ селѣ управителемъ при школѣ 2-клясовôй въ Милôвцѣ, Емілію Баллвайдеръ при етатовôй школѣ женьской въ Радымнѣ.

— **Перенесеня**. Панъ Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. ветеринарѣвъ повѣтовыхъ: Петра Павликевича зъ Коросна до Городенки; Зенона Шидловского зъ Городенки до Коросна; Адольфа Вайсберґа зъ Нового Санча до Равы и Володислава Войцика зъ Равы до Нового Санча. — Практикантôвъ будôвництва ц. к. Намѣстництва: Фридриха Блюма зô Львова до Тарнобжеґу а Сімху Авсібля зô Львова до Залѣщикъ, призначуючи ихъ до службы при тамошныхъ староствахъ.

— **Конкурсъ**. Презідія Намѣстництва розписала конкурсъ на опорожнену посаду лѣкаря повѣтового, евентуально санітарного асистента. Подания, заосмотрени̂ въ кваліфікаційни̂ свѣдоцтва, вносити треба до 15 жовтня до Презідіи Намѣстництва.

— **Краєвый Маршалокъ** кн. Евстахій Санґушко повернувъ до Львова.

— **Дръ Витовтъ Корытовскій**, віцепрезидентъ краєвои дирекціи скарбу, обнявъ винѣ урядоване.

— **Испыты державни̂ для лѣсничихъ** розпôчнуть ся 6 жовтня, а для помôчникôвъ лѣснои службы охоронной и технічнои 14 жовтня о 9 годъ. рано въ палатѣ Намѣстництва.

— **Отворенє выставы огородничо-пчôльничои** у Львовѣ, въ городѣ ботанічнôмъ вôдбуде ся 26 с. м., о год. 11-ôй передъ полуднемъ.

— **Новый урядъ почтовый** входить въ житє зъ днемъ 1 жовтня 1891 р. на зелѣзничнôмъ пристанку въ Марковцяхъ, товмацкого повѣта. До почты той будуть належати громады и обшары дворски̂: Марковцѣ, Ляцке шляхотске и громада Одаѣ при Слобôдцѣ.

— **„Дванацятка“ и „шѣснацятка“**, въ складъ котрыхъ входили также и питомцѣ духовнои семінаріи, розвязали ся зъ тои причины, що Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ завôзвавъ спѣвакôвъ-питомцѣвъ до Львова на часъ синоду. Вечерки въ Пôдгайцяхъ и Бучачи вôдложено.

— **Змѣна властителѣвъ.** Добра Струтинъ, въ повѣтѣ золочѣвскôмъ перейшли вôдъ спадковои масы по бл. п. Титѣ Келяновскôмъ на власнôсть п. Пайґерта.

— **Змова.** Литроліґаторски робôтники домагали ся вôдъ своихъ хлѣбодателѣвъ деякои полекшѣ въ роботѣ и лѣпшои платнѣ та въ тôй цѣли предложили майстрамъ свои правила. Майстры вôдкинули ти̂ точки, а робôтники заповѣли на суботу змову, що не прийдуть до роботы, поки майстры не поступлять имъ въ чемъ.

— **Нагла смерть**. У Львовѣ померъ нагло краєвый адвокатъ дръ Матѣй Двидовскій въ 67 р. житя, а въ Сокали адвокатъ дръ Ґотлібъ. Смерть постигла ихъ мабуть въ наслѣдокъ апоплєктичного удару.

— **Пôдъ колесами**. Марію Жеребецку, селянку зъ Яснискъ, переѣхавъ позавчора на улици Янôвскій (якъ ишла до Львова) вôзъ зъ тягаромъ и такъ тяжко покалѣчивъ, що мусѣли єи вôдставити до шпиталю, а противъ вôзника введено карный процесъ.

— **Обманець.** Выгнаный въ Россіи „бельферъ“, Рахміль Вайксельбавмъ, отуманивъ хорого на умѣ Дувида Спірера и завѣзъ єго до рабіна въ Белзци, де, при помочи того рабіна, потрафивъ выциганити у Спірера 5.444 зр., за котри̂ купивъ дôмъ у Львовѣ при улици Шептицкихъ и на половинѣ того дому заинтабульовавъ ся. Крôмъ того выциганивъ ще 226 зр., котри̂ пôславъ жѣнцѣ до Россіи. Прехитрого „бельфера“ арештували.

— **Зъ конґресôвъ**. Ажь три конґресы радять теперь надъ житємъ чоловѣка: въ понедѣлокъ отворено межинародный конґресъ въ Бернѣ швайцарскôмъ, де обговорюють справы забезпеченя передъ нещасливыми выпадками въ заведеняхъ промысловыхъ; — того самого дня отворено зъѣздъ лѣкарѣвъ и природознавцѣвъ въ Галлѣ; — а третій и найцѣкавѣйшій для насъ конґресъ психіятрôвъ въ Веймарѣ, де радили надъ справою піяньства. Конґресъ заявивъ, що піяньства не повинно ся карати, лишь прямо вôддавати піякôвъ налоговыхъ до умысныхъ на те лѣчницъ, стоячихъ пôдъ доглядомъ правительства.

— **Убійство и самоубійство.** Въ Свѣтлѣ (въ Чехахъ) лѣсный адъюнктъ Ріхтеръ застрѣливъ дня 19 с. м. дочку лѣсничого Дуфки двома стрѣлами зъ дубельтôвки въ городѣ, коли она годувала серну, а вôдтакъ выстрѣломъ зъ револьверу вôдобравъ собѣ житє.

— **Зъ голоду**. Въ россійскихъ навѣщеныхъ голодомъ ґуберніяхъ проявились ще й невôдлучни̂ вôдъ голоду нещастя: злочиньства и недуги. Въ тамбôвскій ґуберніи ширить ся діфтерія, а селяне зносять свои дѣти до зараженыхъ домôвъ, щобы діфтерія забрала ихъ передъ голодомъ. Міністеръ фінансôвъ наказавъ зелѣзницямъ, щобы перевозити селянъ, котри̂ хотѣли бы переселяти ся въ инши̂ мѣсцевости — за пяту часть звычайнои цѣны білєту III-ои клясы.

Всячина.

— **Любовна траґедія передъ судомъ.** Въ Цельовацу, въ Каринтіи, закôнчивъ ся 17 с. м. передъ судомъ присяжныхъ сензаційный процесъ 26-лѣтного дентиста, Авґуста Кубовского, котрый убивъ бувъ любовника своєи жѣнки лѣсничого Ґустава Ніколініого и поранивъ свою жѣнку Анну Кубовска. Рѣчь була така: Кубовскій познакомивъ ся 1890 року зъ лѣсничимъ Ґуставомъ Ніколінімъ и заключивъ зъ нимъ небавомъ щиру приязнь. Ніколіні почавъ бувати въ єго домѣ и незадовго вôдплативъ ся за приязнь такъ, що звѣвъ єму жену, котра пристрастно залюбила ся въ Ніколінімъ. Вже минувшои осени спостерѣгъ Кубовскій, що Ніколіні поцѣлувавъ єго жену и що вôдтакъ пôйшли обоє до спальнѣ. Кубовскій розправивъ ся остро задля того зъ Ніколінімъ, але що обоє залюблени̂ присягали ся, що мѣжь ними нема нѣякихъ зносинъ, погодивъ ся зъ нимъ небавомъ. Зносины мѣжь залюблеными тревали однакожь дальше и хочь Кубовска, якъ сама зôзнавала, вôдвѣдувала Ніколініого по кôлька разôвъ тыждневo, не мôгъ здраджуваный мужъ зловити жены на горячôмъ учинку. Стало ся то ажь 1 серпня с. р. Дня 31 липня прийшовъ Ніколіні до Кубовского попращати ся, бо — якъ казавъ — має выѣхати на кôлька днѣвъ до Вайдішь. Коли Ніколіні вôдôйшовъ, сказавъ Кубовскій жѣнцѣ, що поѣде до Райфніцъ на ловы и тамъ заночує, припоручаючи, щобы другого дня въ полудне приѣхала по него. Убравши ся по мисливски и взявши нôжь мисливскій та стрѣльбу, вôдѣхавъ Кубовскій пароходомъ до Райфніцъ. Надъ вечеромъ пустивъ ся рѣсный дощь и Кубовскій вже не ночувавъ въ Райфніцъ, але вернувъ пароходомъ о 9 годинѣ вечеромъ домôвъ. Коли прийшовъ до дому, заставъ дверѣ замкнени̂. Думаючи, що жѣнка пôйшла до приятельки панѣ Конґері, пôйшовъ тамъ, але єи не заставъ. Теперь прийшла Кубовскому до головы гадка, що жѣнка може бути у єго приятеля. Пôдôйшовъ отже до єго мешканя и увидѣвъ освѣтлени̂ вôкна. Ніколіні проте не поѣхавъ и єго жѣнка мусѣла тамъ бути. Побѣгъ на гору, увôйшовъ до мешканя Ніколініого и скоро лишь переступивъ порôгъ, учувъ въ другôй комнатѣ голосъ своєи жены и Ніколініого. Зъ добутымъ ножемъ пôйшовъ Кубовскій до дверей, де єму забѣгъ дорогу Ніколіні и не хотѣвъ пустити до комнаты. Оба почали шамотати ся и Кубовскій пхнувъ Ніколініому нôжь въ груди. Жѣнка Кубовского хотѣла утечи, але Кубовскій дôгнавъ єи на сходахъ и ранивъ въ праве рамя. Вôдтакъ пôйшовъ до поліціи и вôддавъ ся самъ въ руки властей. Ніколіні же того самого вечера умеръ. Кубовскій говорить, що Ніколіні лишь случайно ранивъ ся самъ ножемъ, а жѣнка єго доказує, що Кубовскій убивъ єго умысно. Судьямъ предложено три пытаня: звычайного убійства, спроваджено смерти черезъ неосторожнôсть и убійства зъ хвилевои божевôльности або случайно. Судъ присяжныхъ выдавъ одноголосно вердиктъ уневинняючій, що въ численно зôбранôй публицѣ выкликало велике вдоволенє. Публика вôдвела Кубовского до дому середъ обявôвъ незвычайного спôвчутя.

Вѣсти епархіяльни̂.

Еп. Перемыска.

До вѣденьскои семинаріи духовнои приняти̂ на I рôкъ: Васильчакъ Евдокимъ, Сембратовичь Людомиръ и Кочиркевичь Андрѣй.

Епископскій Ординаріятъ розпорядивъ, що питомцѣ, котри̂ вступають на IV рôкъ до семинаріи, мають явити ся 15 н. ст. жовтня.

Канонічну институцію на Башню деканата любачѣвского одержавъ о. Іосифъ Рейнаровичь.

Завѣдательство парохіи Монастирь деканата ярославского одержавъ о. Романъ Чайковскій.

Въ звязь канонічну епархіи перемыскои принято укôнченого богослова архіеп. львôвскои Ивана Дуркота.

Вôдпустку на три мѣсяцѣ одержавъ о. Лука Боднаръ, парохъ Стрѣльбичь.

Намѣстництво продовжило дотацію 300 зр. для сотрудника въ Краковци деканата яворôвского на дальшій оденъ рôкъ т. є. до 1 н. ст. сѣчня 1892.

† Посмертни̂ вѣсти.

Василь Прийма, ученикъ VI. кл. ґімназіяльнои, выхованокъ ставропигійскои бурсы, померъ у Львовѣ, въ 17 р. житя. Вѣчна єму память!

Господарство, промыслъ и торговля

Торгъ збôжемъ.

24 вересня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10—10·25	9·70 10·—	9 50 10 10	10·—10·50
Жито	8·00—8 65	8— 8 40	8· —8 50	8 25—8·70
Ячмѣнь	6·50—7 70	6·——7 25	6·——7·—	6·50—8·—
Овесъ	7·00—7·30	6 80 7·—	6·70—7·—	7·00—7 40
Горохъ	6·50—9·—	6·50 8 —	6·25 9·—	6·50—9 —
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—13.50	13·—13 —	13·—13·25	13 —13 50
Хмель	55 —60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр пр. loco Львôвъ вôдъ 18·50 до 19·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·—до 60·— за 56 кильо

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 24 вересня. Вчера по полудни вôдбула ся тутъ ексгумація мощей французского ґенерала Лясаля на клодовищи Стъ Марксъ въ присутности членôвъ французского посольства и родины покôйника. По вложеню мощей въ металеву домовину двигнувъ ся похôдъ похоронный на дворець Заходнои зелѣзницѣ а за нимъ поступала шкадрона гузарôвъ. На дворци явили ся Архікнязѣ Альбрехтъ и Вільгельмъ, міністеръ войны, комендантъ корпуса ґен. Шенфельдъ и много ґенералôвъ та офіцирôвъ. Коли надôйшовъ похôдъ, заграла музика похоронный маршъ а войско салютувало. Пôдчасъ вкладаня домовины до ваґона давъ баталіонъ пѣхоты почесну сальву.

Берлинъ 24 вересня. Въ добре поинформованыхъ кругахъ тутешныхъ не знають нѣчого о приѣздѣ царя. — Въ виду непокоячихъ вѣстей изъ всхôдной Африки, вôднѣсъ ся канцлеръ телеґрафічно до тамошного ґубернатора и дôставъ вôдповѣдь, що всюды панує спокôй.

Парижъ 24 вересня. Приѣхавъ тутъ Архікн. Людвикъ Вікторъ въ строгôмъ инкоґніто.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львовъ, Валова, 14.*

Ретельна и користна пропозиція.

Особа интелиґентна могуча сейчасъ вложити яко пожичку до вже истнуючого, цѣлкомъ певного интересу 3 до 5 тысячей злр. отримае крôмъ вôдповѣдной забезпеки капиталу, вôдповѣдне помешкане и цѣле удержане, а о скôлько буде мôгъ бути ужитымъ въ дѣлѣ, (хотяй бы лишь до проваджея касы въ склепѣ) одержить осôбну нагороду.

Близша вѣдомôсть у п. **Болеслава ЛЯСКОВСКОГО у Львовѣ,** ул. Пекарска, ч. 21.

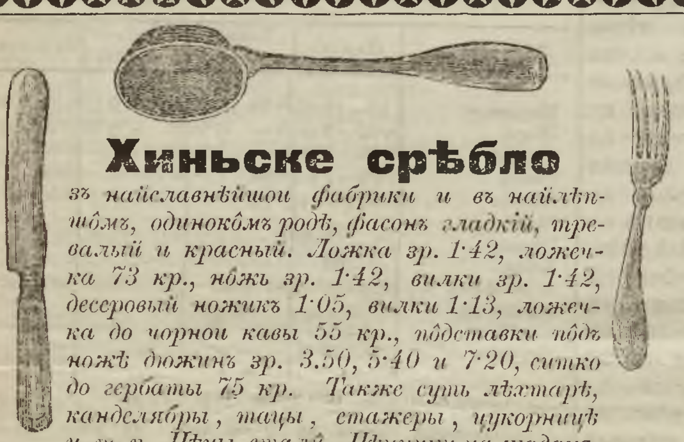
АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знаменитй средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно **Порошокъ до зубôвъ** салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усувае зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

Хиньске срѣбло

зъ найславнѣйшои фабрики и въ найлѣпшôмъ, одинокôмъ родѣ, фасонъ гладкій, тревалый и красный. Ложка зр. 1·42, ложечка 73 кр., нôжъ зр. 1·42, вилки зр. 1·42, десеровый ножикъ 1·05, вилки 1·13, ложечка до чорнои кавы 55 кр., пôдставки пôдъ ножѣ дюжинъ зр. 3.50, 5·40 и 7·20, ситко до гербаты 75 кр. Также суть лѣхтарѣ, канделябры, тацы, стажеры, цукорницѣ и т. п. Цѣны сталй. Цѣнники на жаданє.

Казіміръ Левицкій,

Львôвъ, улиця Трибунальска.

Головный складъ для Галичины.

Герба̂та россійска. / Самовары Тульскй.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ
хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачй до ужитку церковного и домового, ôдповѣдняй на **выправы слюбни, подарунки,** у великомъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацій, срѣбленя и волоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опаковань безплатно. 1—1.

ТОРГОВЛЯ ГЕРБАТЫ

хиньско-россійскои

Едмунда Ріедля,

у Львовѣ, площадь Маріяцка, 10,

поручає збору маєвого:

½ кільо Congo .	зр.	1·60
„ Souchong чорна	„	2·—
„ Souchong збôръ маєв.		3·—
„ Kajsow . . .	зр.	4·—
„ Melange de Lon.	„	4·—
„ Pecco	„	3·—
„ Караванова .	„	4·—
„ „ найлѣпша	„	6·—
„ Gumpow перлова	„	3·—
„ „ передня	„	4·—

высѣвки гербаты пôвъ кільо зр. 1·30; зъ найлѣпшои зр. 1·60.

Замовленя зъ провінціи высылаю вôдворотною почтою.
Опакованя не вчисляю.

Найдешевшимъ и найпевнѣйшимъ

жереломъ

заосмотреня ся въ правдиву добру и безпечну невыбухаючу

НАФТУ

єсть головный Маґазинъ **Міончиньского у Львовѣ,** Сикстуска 47.

Цѣнники на жаданє высылає ся оплачено.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧЙ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Въ мѣйскôмъ бюрѣ, (готель Жоржа), выдає ся **карты объѣздни,** котрй приносять знижку 25—30% за звычайными білетами.

Тоже выдає ся **звычайнй карты** подорожнй на лінію Кароля-Людвика по ориґінальнôй цѣнѣ.

Мѣйске бюро Кароля-Людвика Зелѣзниця.
Іосифъ І. Ляйнкауфъ.

Понеже новою уставою торговельно-промысловою строго заборонено домокружну продажь вещей церковныхъ обѣзджаючимъ по селахъ и мѣсточкахъ, всякй вещй церковнй, якъ фелоны, хоругвы и прч., спродавати, — проте поручаю:

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

АНТОНІЯ СТАХІЕВИЧА

въ Тернополи,

Всечестнѣйшому Духовеньству, Брацтвамъ церковнымъ велико заосмотреный складъ матерій церковныхъ на фелоны и спродає по цѣнахъ знижененыхъ **фелоны** (свѣтлй, багрянй, зеленй и чорнй):

зъ вовняного найлучшого адамашку по зр. 30, 34, 40,
зъ пôвшовковыхъ матерій французкихъ по зр. 45, 52, 58, 65.
зъ шовковыхъ матерій французкихъ по зр. 70, 80, 90. 100 и визше.

Хоругви брацкй зъ вовняного найлучшого адамашку зъ вышитыми крестами по зл. 20. зъ образами по зл. 30. — **Хоругви шовковй** по зл. 70 и 75.

Всяку утварь церковну, якъ шалѣ до монстранціи, бурсы, дальматики, стихарѣ и прч. въ великôмъ выборѣ на складѣ.

Направы фелонôвъ принимає ся.

Упрашаю всякй замовленя впрость до торговлѣ моеи адресувати. На жаданє высылаю готовй церковнй до выбору, або прôбки матерій.

SANS RIVAL MAGASIN GORSET DE PARIS

у Львовѣ Пляцъ Галицкій ч. 15.

въ гмаху Банку гипотечного поручає правдивй паризкй **Горсеты дамскй** найновшого фасону теперѣшного сезону: зъ короткимъ бедромъ и долгимъ станомъ à la Sirène C. P. à 3·50, 4·50, 5·—, 6·50, шарй, креме и бѣлй. — Nouveautes Corset Stefanie à 3·50, 4·—, 5·—, Brykle на 5 ґузикôвъ. — Corset Kirass 36—38—40 цтм, довгій, франц. нитяный Дрелихъ à 3, 3·50, 4, 5, 6. — Corset Panzer 34—36 цтм. довгій франц. нитяный Дрелихъ à 2·50, 3, 4, 5.

Всякй части рôжнои величины суть завше на складѣ вôдъ 1.50—20 зр.

Всякй замовленя зъ провинціи выконують ся якъ найскорше.

Терпите ломанє руки або ноги, рванє, гостець, ревматизмъ, котрй вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагає въ такихъ терплѣняхъ:

EXCELSIOR

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшй слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior.* Страшнй терпѣня, якй выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгй лѣта треваючй болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купель помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятй, по натертю кôлькохъ фляшокъ **„Excelsior“**-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ єи вôдгомономъ най будуть тй слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Такихъ подякъ получивъ вынаходець „Excelsiora“ тысячѣ — бо кождому помагає скоро и разъ на всегда.

Спроваджувати можна найменьше 2 фляшки, котрй коштують по 60 кр. в. а. разомъ 1 зр. 20 кр. — Треба надôслати 1 зл. 50 кр. т. е. за 2 фляшки „Excelsiora“ оплату почтову и опакованє.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.